

Fort Collins, juni 2018

‘Ik ga ervandoor.’

Suzette kijkt op van het vullen van de vaatwasser. Nick staat in de deuropening. Hij gooit zijn autosleutels omhoog en vangt ze in dezelfde hand op.

‘Nog één week college geven.’ Hij kijkt haar gelukzalig aan. ‘Dan kan ik eindelijk weer aan het artikel werken dat al maanden op me wacht.’

‘Fijn, lieverd.’ Ze zoenen en hij vertrekt.

Hij heeft de beste baan van de wereld, zegt hij vaak, hobby en werk ineen. Wie kan dat zeggen? Glimlachend zet ze de laatste koppen in de vaatwasser en laat de klep op een kier staan. Nu komt haar eigen werk aan de beurt.

In haar werkkamertje op de vliering, dat net groot genoeg is voor haar bureau met computer en een boekenkastje, zit ze graag. Ze wordt er niet gauw afgeleid, simpelweg omdat er niets is dat haar kán afleiden: vanaf haar bureaustoel kan ze door het enige, kleine raam alleen het dak van het huis aan de overkant zien. Ze zet de ventilator aan, gaat zitten, start de computer en opent het document waaraan ze al dagen bezig is: een Engelstalig boek over de evolutie van het paard dat zij naar het Nederlands moet vertalen. Een flinke klus.

Ze heeft nooit geweten dat paarden in Noord-Amerika waren ontstaan. De eerste waren niet groter dan een vos. Zo’n 8000 jaar geleden stierven de paarden in Amerika uit maar leefden voort in Afrika, Azië en Europa.

Europa. Amsterdam. Ze ziet de beelden weer van de documentaire over Amsterdam die ze eergisteren samen met Nick had gezien. Ze had opeens zo’n heimwee gekregen, dat ze in huilen was uitgebarsten. En Nick, die lieverd, had haar gestimu-

leerd om naar Amsterdam te gaan. ‘Ga erheen,’ zei hij. ‘Ik betaal de reis.’

Ze haalt diep adem. Ga erheen. Tja ... Richard flitst voor haar geestesoog. Nu niet aan denken. Ze moet werken. Eindelijk lukt het haar om zich op de vertaling te concentreren.

Ze is zo druk bezig, dat ze pas aan lunchen denkt, als haar maag begint te knorren. Ze sluit af en gaat naar beneden.

De koelkast is zo goed als leeg. Dan eerst maar boodschappen doen. Ze stapt in haar auto en rijdt naar de supermarkt, een ritje van zo’n drie minuten. De mijl of zo daarheen zou ze gemakkelijk kunnen lopen, dat had ze in Amsterdam zeker gedaan. Ze kan er nog steeds moeilijk aan wennen om alles met de auto te doen. Een typisch Amerikaanse gewoonte. Maar lopen in deze buurt is ook niet alles. De weg erheen is buitengewoon saai met overal ruime, meest lage huizen met grote tuinen. Net als hun eigen huis, in feite. Wat wel fijn is, is dat hun voor en achtertuin op het westen en oosten liggen, zodat ze altijd kan kiezen of ze in de zon of schaduw gaat zitten.

In de supermarkt is het heerlijk koel. Ze maakt geen haast en rijdt uiteindelijk met boodschappen voor een hele week naar huis terug. Haar auto zet ze zo ver mogelijk aan de linkerkant van de oprijlaan om ruimte te houden voor die van Nick. Wanneer ze haar boodschappen heeft weggeruimd, schenkt ze zichzelf een glas ijskoud water in en maakt een salade klaar voor haar lunch. In de achtertuin zoekt ze de schaduw op. De teakhouten tafel met de vier zit-ligstoelen met kussens hebben ze dit voorjaar aangeschaft. Ze hebben er al vaak gebruik van gemaakt.

Wat is het warm! En het is pas juni. Het is maar goed dat ze in de ochtend haar vertaalwerk heeft gedaan: op de vliering,

waar intussen de zon naar binnen schijnt, is het nu te warm, zelfs met de ventilator aan.

In de tuin links klinkt geblaf. Zijn de burens thuis van vakantie? Ze prikt het laatste cherrytomaatje aan haar vork en met haar glas in de hand loopt ze naar het lagere deel van de schutting. Ja hoor, daar scharrelt Skippy.

Ze roept hem en opgewonden rent de oude Jack Russel op haar af. Hij staat rechtop tegen ...